

[Ømann.]

købte bolsjer for den eller bajere for den, ville hr. Langkilde vel ikke forlange, at man skulle ned på en lavere progressionssats. Hr. Langkilde tager fejl af de udgifter, der decideret er nødvendige for at opnå indkomsten, og som må trækkes fra; i disse tilfælde er det rimeligt, at man derved kommer ned på en lavere progressionssats, for så har man faktisk ikke haft større indkomst end indtægten efter dette fradrag. Det er rimeligt, men det er ikke rimeligt, at man trækker sine udgifter til alle mulige private formål fra og derved scorer en skattegevinst.

Jeg har derfor stillet ændringsforslaget under nr. 43. Det er et forenklingsforslag. Jeg synes først og fremmest, at man med hård hånd skulle sanere alle de mulige og umulige forsikringstyper, som forsikringselskaberne disker op med. Når de gør det, er det jo et led i deres salgs- og akquisitionspolitik, det er ikke udtryk for noget påtrængende behov hos befolkningen. Men folketinget her følger trop. Vi sidder tålmodigt og behandler alle disse krummelurer og alle disse mulige og umulige ordninger og giver regler og undtagelser og undtagelsers undtagelser for disse ordninger, lader os tyrannisere af dem — i stedet for at skære det ned til et fåtal af typer, som dækker befolkningens reelle behov, og så sige til forsikringselskaberne: disse bestemte typer kan man få rabat på via det offentlige, for de andre kan man ikke. Når det er gjort, kunne man roligt lægge denne rabatydelse over til forsikringsinstitutterne, til pensionskasserne, forsikringselskaberne, for det er ikke bare til glæde for forsikringstagerne, at disse rabatter ydes, men i lige så høj grad til fordel for forsikringselskaberne. Det var såmænd ingen umådelig byrde at lægge over på kasserne og forsikringsinstitutterne, og det ville være let, for så kunne man samtidig komme om ved dette spørgsmål om den store rabat til de store indkomster. Man kunne simpelt hen sige: der betales en fast procentdel af præmien for de forsikringstyper, som man nu har besluttet at yde rabat til. Det kunne de skrive op — så megen tillid kan man have til disse institutter, som er offentligt anerkendt — og så kunne de sende den samlede regning til finansministeren. Så får finansministeren den store fordel, at han kan se, hvad hans private støtte til disse forsik-

ringsordninger i og for sig andrager. Man har jo ikke kunnet få ud af noget som helst statistisk organ her i landet, hvad det egentlig koster de andre skatteydere, at nogle har disse fradrag. Jeg tror nu nok, at hvis man kom med denne udgift og smed den op på finansudvalgets bord og spurgte: vil I bекoste denne udgift over de offentlige finanser som et tilskud til private forsikringsordninger af den karakter, som står opregnet i denne lovgivning? Så ville man ikke bevilge det.

Det er naturligvis ikke noget, der kan gennemføres på en studs. På den anden side mener jeg ikke, at man kan vente længe med at gøre det. Det er en urimelighed, der skriger til himlen, således som denne lovgivning virker over for befolkningen.

Det er nok sådan, at det, der virker grellest, er de indekstraktter, som socialdemokratiet og SF nu har stillet forslag om at man ophører med tegningen af. Hvorfor det? Der er beregninger, der går ud på, at dags dato påhviler der staten efter en kapitalisationsberegning en uhyre byrde. Den er ikke ført à jour, men engang beregnede man den til 20 milliarder kr., hvis man ville ophøre pr. 1. januar 1971 med at tegne indekstraktter, men det var under forudsætning af et langt lavere tegningstal, end man senere har set i 1970. 20 milliarder kr. anslog man byrden til. Skal vi sige 30 milliarder kr. i dag?

Der blev i 1969, da der ingen skattefidus var ved tegningen, alligevel tegnet 136.000 kontrakter, måske for nogle, der havde skævt regnskabsår. Der blev tegnet 700.000-800.000 kontrakter i 1970. De er på 500 kr. stykket. Udgifterne til indekstillæg — det er de kontante udgifter, som staten skal ud med — løber om et par år op i 3-4 milliarder kr.

Der blev sagt fra den konservative ordførers side, at det er egentlig en opsparingsordning, som har succes, den har ligefrem folkelig tiltrækningskraft. Undskyld, der er tegnet 800.000 kontrakter. Hvis de pågældende personer har tegnet fire hver — de må tegne seks, så vidt jeg husker — så drejer det sig om 200.000 personer. Det er ikke særlig folkeligt. Det er i hvert fald et meget snævert folkeligt begreb, som den konservative ordfører anlægger. Men det er til gengæld dyrt for os andre, og det bliver dyrt.